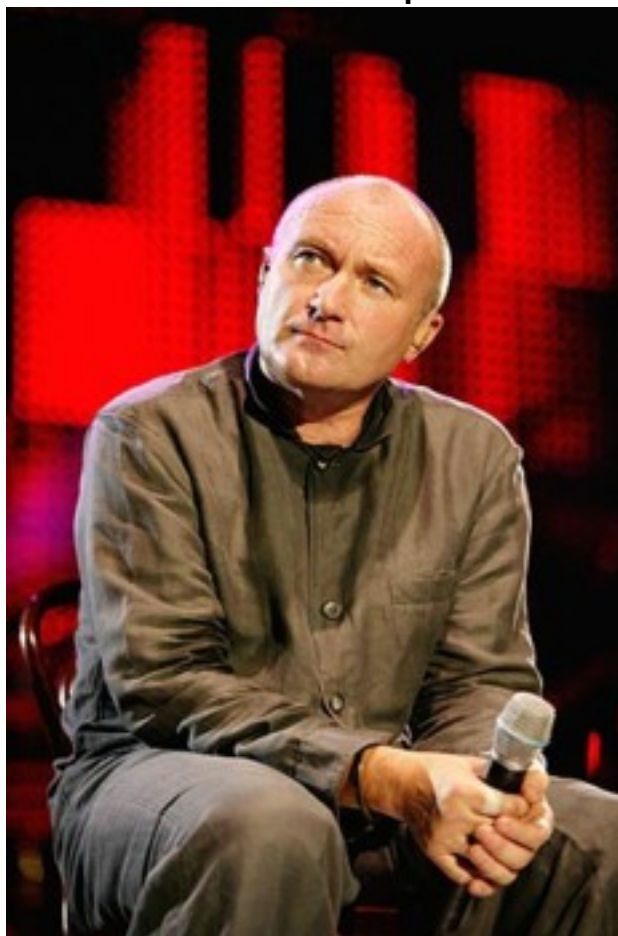

A Testify album megjelenésekor Phil Collins-szal kapcsolatban nem beszélhettünk egyszerû visszatérésről.

A Testify album megjelenésekor Phil Collins-szal kapcsolatban nem beszélhettünk egyszerû visszatérésről. Rajongóinak milliói vártak már régen a pillanatra, hiszen olyan személyiség tért vissza a zenei élet reflektorába, aki mindmáig a zenei élet egyik megha-tározó egyénisége.

2005. október 26. 20:00 óra

Phil Collins az utóbbi időben új utakon járt, mind a remek kritikákat kapott Big Band formációjával, mind pedig a Disney stúdió Tarzan című rajzfilmjéhez írt zenével, melyet Oscar, Grammy és Golden Globe díjakkal jutalmazott a szakma. Testify című albumával megerősítette helyét az igényes popzene világában. Aki tökéletes dallamokra és érett érzelmekkel átítatott dalszövegekre vágyik, annak nem kellett tovább keresgélne. Phil – volt mindig és maradt továbbra is – a tökéletes választás az igényes zenére vágyók számára.

Természetesen voltak olyan idők, amikor ő volt az az előadó, aki uralta a zenei életet: mindenhol őt lehetett hallani, életünk elválaszthatatlan része volt. Ez sok szempontból lehetett nagyon hízelgő állapot. Másrésről az, hogy sokan csak egy bizonyos fajta Phil Collins-t szerettek volna hallani, (ahogyan ő maga mondja, a „mókás fickót”) nagyon beszűkítette, és végül frusztrálta is az énekest. Az olyan nagy sikernek örvendő dalok, mint a „Sussudio” és a „You Can’t Hurry Love” úgy állították őt be, mint egy fáradhatatlanul kedélyes, könnyed és vidám figurát, és úgy tűnt, ez olyan skatulya, amiből nincs mód kilépni. Még az 1989-ben megjelent „...But Seriously” című albummal sem sikerült ellentétes hatást elérnie.

„Az a helyzet, hogy nem szeretek egy olyan szerepben tetszelegni, amihez nincsen közöm.

Hogy akkor mi a helyzet a folyton mókázó és mosolygó Phil-lel? Azt kell hogy mondjam, az nem én vagyok, de legalábbis nem állandó jelleggel.”

A 90'-es évek során a változtatás mellett döntött. Először is leépítette színészi karrierjét, ami 1964-ben kezdődött, amikor 14 éves korában egy West End produkcióban, az Oliver!-ben játszotta Vagány szerepét. Filmes karrierjének csúcspontja az 1988-as „Buster” című film volt, amit egy kevésbé jelentékeny ausztrál film, a „Frauds” követett. Később a színészkedés helyett inkább arra koncentrált, hogy zenei palettáját színesítse és szélesítse. Talán az 1993-as, sorrendben az ötödik, „Both Sides” című albumán tett utoljára kísérletet arra, hogy a dalszerzésen, éneklésen és producerkedésen kívül az összes hangszer megszólaltatását is a vállára vegye. Ez az egyik legjobb és legnépszerűbb albuma. Három évvel később tulajdonképpen nem okozott nagy meglepetést, hogy 26 év közös zenélés után kilépett a Genesisből hogy szóló karrierjére koncentrálhasson. Az azóta elért sikerei pedig önmagukért beszélnek...

A big band albumok és kasszasiker mozifilmek betétdalai közepette hosszú időn keresztül hiányoltuk az olyan Phil Collins albumokat, amiket annyira megszoktunk az évek során. 1996-os stúdió albuma, a „Dance Into The Light” kevésbé bensőséges és elgondolkodtató volt, mint az előző lemezek, viszont nagyon jól tükrözte mind a zenei, mind pedig a személyiségében végbement változásokat. Ha az érzelmi részéről közelítjük meg ezt a változást, akkor nem felejthetjük el, hogy a nagy nyilvánosság előtt kiszakította magát egy házasságból, családi kötelékből és egy új kapcsolatban talált menedékre. Ha viszont a földrajzot hívjuk segítségül, akkor azt is tudnunk kell, hogy Angliát elhagyta Svájc kedvéért, ahol feleségével Orianne-nal és a kis Nicholas-szal élnek nagyon harmonikusan. Zenei szempontból pedig most már nyilvánvalóvá vált, hogy az útja hazavezetett.

„Három oka van annak, hogy zenélek: a Motown, a The Beatles és a Stax lemezek.”- magyarázza. „Emlékszem, milyen mániákusan próbáltam újjáéleszteni azoknak a lemezeknek a hangulatát. De azt sem fogom soha elfelejteni, hogy például a „You Can't Hurry Love” után milyen terhesnek éreztem a sikert. Azt éreztették velem, hogy 'Phil csak vidám dalokat játsszon. Vagy szép balladákat. Nem kell tőle semmilyen komolyabb dolog, arra ott van Elvis Costello vagy valaki más.'”

„Mostanra nagyon megszerettem a régi dalokat, és sokkal szegényesebb lenne bármelyik koncertem, ha kihagynám őket. De az embernél eljön egy pont, amikor kiabálni szeretne, hogy 'De hiszen én ennél többre vagyok képes!'.” - Nem is csoda, hogy ekkora váltás történt az életében. A big band-del való munka visszahozta az életébe az élő fellépések izgalmát, és olyan társakkal, sőt rajongókkal ajándékozta meg, mint Quincy Jones és Tony Bennett. Az új készségek elsajátítása pedig szakmailag is nagy fejlődést jelentett számára. Mostanra biztosra veszi, hogy az effajta zenéléshez még vissza fog térni a jövőben.

Időközben a filmek újabb kihívásokkal halmozták el. Nem is álmodhatott volna sikeresebb debütálásról a filmzenék világában, mint amit a Tarzannal elért. Nem csak számos szobrocska került a birtokába, de a „You'll Be In My Heart” az elmúlt évek egyik legsikeresebb slágere volt.

Mindezek után Phil elismerte, hogy eleinte nagyon ódzkodott, hogy szóló-lemezen kezdjen dolgozni. „Az elmúlt negyed század során kialakult egy rutin: csinálsz egy lemezt, aztán az

elkövetkező két évet azzal töltöd, hogy körbeutazod a világot és mindenhol koncerteket adsz. Én nem akartam ezt csinálni. 51 éves voltam, és anyagilag nem volt szükségem arra, hogy csináljam. Feleségem van és kicsi fiam, otthon akarok lenni velük, azt akarom, hogy legyen időm a gyerekeim számára, nem akarom őket körbevonszolni a fél világon.”

A helyzet azonban az, hogy akinek az élete részét képezte évtizedeken át az, hogy dalaival szemtől szemben a közönséggel állt, az nem bírja sokáig e feeling nélkül. Még akkor sem, ha a család mégoly erős kötelékként szeretné egyhelyben tartani. Az utóbbi években Phil Collins már adott jópár koncertet és mindegyik fergeteges siker volt. Garancia volt erre a zene minősége, az együttműködő csapat profizmusa és maga Phil Collins lény, aki kiváló érzékkel válogatja össze vendégeit, zenésztársait és a daloka.